

РЕШЕНИЕ

№ 5567

гр. София, 19.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 10.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2758** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ч. А., гражданин на А. С ЛНЧ 7000035 629, [дата на раждане], против Решение № 380 / 14.01.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.) при Министерски съвет, в частта му, в която на жалбоподателя е отказано предоставянето на хуманитарен статут.

Твърди се в жалбата, че решението е незаконосъобразно, тъй като не са изпълнени задължителните указания по Решение № 38/05.01.2012г. по адм.д. 9643/2011г. за отмяната на Решение № УП – 163 / 21.10.2011г. на председателя на Д. при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут по предходната му молба за закрила. Конкретно се твърди неправилно приложение на чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ. Иска се от съда да отмени оспореното решение и върне преписката за ново разглеждане със задължителни указания да бъде предоставен хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство, жалбата се поддържа чрез процесуален представител адв. Л. по предоставената правна помощ от съда, не сочи нови доказателства.

Ответникът – председателят на Д., не е изразил становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид становищата на страните и след като извърши служебно проверка на обжалваното решение на основание чл. 168 АПК, намира от правна и фактическа страна за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда е процесуално допустима, като подадена в срок, предвид датата на връчване на обжалваното решение е- 24.02.2013г., и дата на жалбата – 11.03.2013г., и от лице с право и интерес от оспорването, адресат на оспорения акт, както и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, на основание чл. 87 ЗУБ.

По фактите съдът приема следното:

Със Решение № 38/05.01.2012г., постановено по адм.д. 9643/2011г. на административен съд С. град, е обявена нищожността на Решение № УП – 163 / 21.10.2011г. постановено от ответника по осма по ред молба за закрила на жалбоподателя. Във връзка с решението на съда е постановено Решение № 326/08.05.2012г. от ответника, за което няма данни по преписката и не се твърди да е обжалвано и с което е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Следователно, по отношение на обжалваното по делото решение без основание в жалбата се твърди, че следва да съответства на мотивите на посоченото съдебно решение.

С Решение № 38 / 14.01.2013г. на председателят на Д., издадено на основание чл.75, ал.1,т.2 и т.4 от ЗУБ в производство по общия ред, административният орган е отказал предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя по негова последваща девета по ред молба за закрила - №690 / 07. 08. 2012г.

В хода на административното производство са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП – 3375 от 2012г., а именно: връчени са указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането ѝ, удостоверено надлежно с подписи на жалбоподателя, който е заявил, че владее български език и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното положение; отправена е покана да се яви в Агенцията за провеждане на интервю. Изискано е и становище на Д., по което с писмо от 21. 09. 2012г. се отговаря, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по общия ред е образувано въз основа на докладна записка от 13.08.2012г. – поради изтичане на срока за произнасяне по молбата за закрила в укорено производство и след като със жалбоподателя е проведено интервю на 08.08.2012г.

В рамките на производството по общия ред е проведено интервю на 08.11.2012г., дадено е становище от главен експерт при РПЦ - С. да бъде постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут - от 08.01.2013г., приобщени са като доказателство Справки № 01-5047/27.09.2012г. и №2240 / 27.04.2012г.. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ към Д..

В мотивите на обжалваното решение е прието, че освен заявените при предходните производства мотиви за закрила - за напускане на страната му по произход легално през 1996г. поради нуждата от здравни грижи, същият е посочил като ново обстоятелство, че не може да се завърне в А., тъй като там имало конфликт - война с Азърбејджан, а той не искал да участва във войната по никакъв начин. Предоставил е копие на епикриза № 367/20.06.2011 г. от Многопрофилна болница по неврология и психиатрия „С. Н." С. за заболяване - Обсесивно компулсивно разстройство с придружаващи заболявания - Детска церебрална парализа, Глухонемота, Синдром на Ж. де ла Т., заявил е, че се нуждае от постоянни грижи и поради тази причина било невъзможно завръщането му в А., тъй като нямал арменски паспорт. Заявил е, че не е получавал заплахи ,не е членувал в политически парти или организации, не е арестуван нито осъждан.

От тези твърдения е направен извод за неоснователност на молбата за закрила по смисъла на чл. 8 и 9 ЗУБ, , в това число е обсъдена обстановката в страната му по произход и основанията по чл. 9,ал.1, т. 1-3 ЗУБ , съобразно критериите по делото тълкуване с Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, Elgafaji, на чл. 15, ал. 1, б. "в" вр. чл. 2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО.

Видно от предходното влязло в сила решение на ответника по осмата по ред молба на жалбоподателя – Решение № 326 / 08.05.2012г. е прието също, че е напуснал А. и пристигнал в България легално заради здравословното си състояние – имал проблеми със слуха и нервите, в А. не се е лекувал и към датата на осмата молба не могъл да се лекува там, тъй като нямал арменски паспорт. Като допълнителен мотив към тази молба е изложил проблемите на неговия брат с армията и отказа му да служи войник, както и проблеми на родителите си, които не може да конкретизира, тъй като тогава бил малък. Молбата е приета за неоснователна, тъй като изложените мотиви за закрила имали личен характер.

Освен твърденията на жалбоподателя относно личното му положение, в обжалваното решение е обсъдена и обстановката в А., , която е основана на оценките на международна неправителствена организация Ф. Х.. Органът е основал и изводите си на обстоятелството, че жалбоподателят е представил нови документи за здравословните си проблеми, в която връзка се е позовал на Конституцията на А. , цитирана в справките на дирекцията, съгласно която една от основните задачи на държавата е прилагането на програми за здравни грижи на населението, за достъпно

медицинско обслужване, както и на закона за здравеопазването на тази страна – за правото на всеки да получи здравни услуги, за осигуряването на качествено здравеопазване в големите болници и ограничен достъп в селските райони, за безплатно здравеопазване за лицата под 18 години.

Въз основа на тези мотиви е направен извод, че няма основание да се счита, че заради религиозната или етническа принадлежност на жалбоподателя или дългосрочното му пребиваване в България срещу него е възможно да бъдат предприети действия, които да обосновават предоставянето на статут на бежанец. Обстоятелства, свързани със здравословното състояние на майка му са преценени в предходно производство и от съда при съдебно обжалване, приети съответно за неоснователни. Прието е също, че не е изложил твърдения, относими към основанията за закрила по чл. 8, ал.1 и чл. 9, ал.1, т.1-2 от ЗУБ.

Органът е преценил и деветата по ред молба за закрила на жалбоподателя като неоснователна по смисъла на чл. 8 и 9 ЗУБ, в това число е обсъдена обстановката в страната и на основанията по чл. 9, ал.1, т. 1-3 ЗУБ, съобразно критериите по делото тълкуване с Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, Elgafaji, на чл. 15, ал. 1, б. "в" вр. чл. 2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО. По отношение на последното е прието за установено, че в А. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт и за жалбоподателя не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, за него не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал.1 ЗУБ. Предвид декларираното семейно положение – неженен, не са налице и предпоставките по чл. 8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. В заключение молбата за закрила е преценена като основана изцяло на лични мотиви, които не могат да бъдат преценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут на основание по чл.9, ал.8 ЗУБ.

Правни изводи на съда:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Отказът е постановен по молба вх. № 690 / 07.08.2012 г. за предоставяне на статут, която е последваща по смисъла на § 1, т. 6 ДР ЗУБ, след като председателят на Д. е обсъдил всички събрани и относими към искането на кандидата доказателства.

Обосновано е прието, че жалбоподателят е пълнолетно лице, гражданин на А., по отношение на който липсват твърдения и данни за заплахата за живота и сигурността му в страната му по произход. В резултат осъществена в пълнота преценка на данните по административната преписка, председателят на Д. е постановил обжалвания акт, като правилно е приел, че за кандидата не са налице предпоставките по чл. 9 ЗУБ, тъй като заявените от него причини не са относими и не излага такива, които попадат в приложното поле на ЗУБ, относими към предоставянето на хуманитарен статут.

Правилно е приетото, че не са налице нови факти, които лицето сочи в разгледаната

молба като такива. Посочените факти са от личен характер, свързани със здравословното му състояние, установено при предишните производства и нежеланието му да изпълни задължението си за военна служба, не обуславят извод и не са наведени твърдения за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата на жалбоподателя поради насилие, възникващо от ситуации, като въоръжен конфликт, нито за опасност от наказание, изтезание или други форми на нечовешко или унизително отношение. Необходимостта да се лекува не изключва лечението на конкретното заболяване на жалбоподателя в А., доколкото несе твърди и от никое доказателство не следва друго. Видно от цитираните разпоредби в мотивите на решението, лечението в А. не е обусловено от притежаването на арменски паспорт. Жалбоподателят не се е позовал на изрична разпоредба която изключва лечението на лицата без арменски паспорт в тази страна и съдът счита тезата му за недоказана на основание изводите от посочените в мотивите на обжалваното решение разпоредби.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справките от и дирекция "Международна дейност и Европейски бежански фонд на Д.", представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани, не се съдържат и противни твърдения.

Наведените в жалбата оплаквания са неоснователни, жалбоподателят не е въвел твърдения и по административната преписка не съдържат данни за наличието на предпоставките по чл. 9 ЗУБ да му бъде предоставен хуманитарен статут. Дори и да се приемат за установени, конкретните твърдения на кандидата, не обуславят извод в обратен смисъл.

По силата на чл. 9, ал.1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в нея е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен, въоръжен конфликт.

Поради това, че наличието на никоя от посочените предпоставки не е установено от жалбоподателя, нито са наведени твърдения за такива по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ, административният орган обосновава е приел, че не може да се направи извод за основателен страх от преследване, нито за наличие на заплаха за живота или свободата на кандидата, или някоя от особените хипотези, които да обусловят предоставянето на бежански или хуманитарен статут.

Административният орган се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 в от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението на Съда на Европейската общност по дело № С – 465/07. Приел е, че предвид доказателствата по делото не може да се направи извод, че спрямо кандидата за закрила са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието му на територията на държавата по произход, той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на

заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Също неоснователно е оплакването, че решението не съдържа мотивирано произнасяне относно сигурността на държавата, в която лицето трябва да бъде върнато, административният орган е изложил мотиви за обстановката в А., които съдът приема за потвърдени от справките на Дирекцията, в това число и като неопровергани от друго доказателство по делото. В същите не са изложени данни за въоръжен конфликт в страната, както и за съществуваща несигурност и заплаха от военни действия за живота на цивилни лица, жалбоподателят не е представил доказателства за наличие на такъв конфликт и не е налице основание да се приеме, че в тази страна е налице въоръжен конфликт.

Мотивите на жалбоподателя за конфликт с Азърбејджан като основание за закрила са свързани със задължението му за военна служба - твърдял е на интервюто, че в А. са искали да го „вкарат“ в казармата за 2 години и да участва във войната. Носенето на военна служба на първо място е свързано с годността на съответното лице. В случай, че лицето е годно и тази служба е задължителна по националното му право, дори и ако се завърне да бъде принуден от държавната власт да изпълни задължението си, не съставлява автоматично основание по Ж. конвенция за бежанците от 1951 г., по националното право или по правото на Европейския съюз за предоставяне на международна закрила в нито една от хипотезите. Според Наръчника с процедури и критерии за определяне на бежански статут на ВКБООН, глава V, параграф 169, дезертър или лице, което се опитва да избяга от военна служба, може също да се счита за бежанец - когато обаче се докаже, че то ще понесе несъответстващо на провинението сурово наказание за военното си нарушение. Жалбоподателят не е изложил твърдения, че ще претърпи несъразмерно наказание, нито че ще бъде третиран като извършил нарушение по националното си право, свързано с отклонение от военна служба. Поради това доводът е неотносим.

Наведените основания за закрила от жалбоподателя сочат на извод, че цели да постигне по-добри условия на живот и избягване от изпълнение на задължението си за военна служба в страната си по произход.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с приложимия материален закон и подадената срещу него жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ч. А., гражданин на А. С ЛНЧ 7000035 629, [дата на раждане], подадена срещу Решение № 380 / 14.01.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните.

Административен съдия